

Arrest

nr. 192 880 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 17 mei 2016 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 17 mei 2016

onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 9 maart 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2016 werd ingediend door :

[H., O. M.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Nigeria

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

ook gekend als : [O. M., H.]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.09.2010 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De aanvraag 9ter, door betrokkene ingediend op 06.01.2011, werd ongegrond afgesloten op datum van 10.10.2016.

De duur van de asielprocedures – namelijk bijna tien maanden voor de eerste en twee dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroept zich op medische elementen die zijn terugkeer verhinderen en verwijst hierbij naar zijn lopende aanvraag 9ter op basis waarvan hij in het bezit van een attest van immatriculatie is. Bij huidige aanvraag 9bis wordt geen enkel medische stuk voorgelegd. We stellen vast dat de aanvraag 9ter waarnaar betrokkene verwijst en ingediend op 06.01.2011 waardoor betrokkene onder attest van immatriculatie stond, ongegrond werd afgesloten op datum van 10.10.2016. We stellen dus vast dat de medische elementen aanwezig in het dossier reeds ten gronde onderzocht werden door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Betrokkene kan zich zonder bijkomende voorgelegde stukken op deze elementen dan ook niet beroepen als buitengewone omstandigheid.

We benadrukken nogmaals dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel medisch document voorlegt en louter verwijst naar de lopende aanvraag 9ter en dat hij de elementen daarvan beschouwd als volledig herhaald en weernomen om de buitengewone omstandigheid in het kader van deze aanvraag te staven.

Betrokkene beroept zich op zijn privé-leven en roept hiertoe de bescherming in van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij beroept zich op het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, na zijn lang verblijf op het Belgische grondgebied, een pijnlijke en onomkeerbare onderbreking en verwijdering van zijn hier aanwezige opgebouwde privéleven zou zijn en dat dit zijn sociale banden zou afsluiten. Hij verwijst hierbij naar verschillende uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwisten en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn hier opgebouwde privéleven verschillende getuigenverklaringen voorlegt van kennissen en van de kerkgemeenschap waartoe hij behoort. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn partner samen met zijn twee kinderen (geboren in 1998 en in 2003) nog steeds in zijn land van herkomst verblijven. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 42 jaar in Nigeria, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf van zeven jaar in België, zijn opgebouwde banden en zijn integratie kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. De voorgelegde getuigenverklaringen hebben bovendien een gesolliciteerd karakter daar ze in functie van betrokkene werden opgesteld en werden bovendien niet ondersteund met bewijsstukken die de loutere

beweringen ondersteunen. Deze getuigenverklaringen wegen aldus niet op tegen het bestaan van een effectieve gezinscel van betrokkene in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beroept zich op het feit dat al meer dan zes jaar op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij van een voorlopig verblijfsrecht geniet. Hij beroept zich op de duur van zijn verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Betrokkene diende bovendien te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst verder naar de algemene situatie in Nigeria (met name naar de aanwezigheid van Boko Haram en de grote instabiliteit die daarmee gepaard gaat). Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Betrokkene toont niet aan dat een werkgever in België voor hem een aanvraag tot arbeidsvergunning indiende. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op artikel 17.5 van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde heeft gekend en blijk zou geven van onberispelijk gedrag dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene bijna zeven jaar veelal legaal in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van sociale en professionele integratie, dat hij zich ten volle geïntegreerd zou hebben, dat hij opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat hij hier een privé-leven opgebouwd zou hebben, dat hij hier een sociaal-en gevoelsleven zou hebben, dat hij een duurzame en lokale verankering zou aantonen, dat hij gemotiveerd en leergierig zou zijn, dat hij vrijwilligerswerk zou doen binnen zijn kerkgemeenschap, dat hij over de nodige kwaliteiten zou beschikken om professioneel aan de slag te kunnen, dat hij een reëel vooruitzicht zou hebben om een professionele activiteit uit te oefenen, dat hij blijk zou geven van een professionele integratie en van een mogelijkheid tot solliciteren, dat hij de Franse taal zou beheersen, dat hij Nederlandse les zou volgen, dat hij ook Engelse les gehad zou hebben in het kader van maatschappelijke inburgering en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn attest van maatschappelijke oriëntatie, een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1, een deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1A+B, een deelcertificaat van de module NT2 – threshold 2 mondeling publiek, een deelcertificaat van de module NT2 –threshold 3 schriftelijk publiek en een bewijs van deelname aan een cursus (Franse) alfabetisatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [H., O. M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [O. M., H.];

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van *“de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

De gegeven motivering van de bestreden beslissing geeft geen werkelijke analyse weer van het geheel door de verzoeker aangebrachte elementen. Met geeft evenmin een evenwicht tussen de verschillende belangen weer.

1. De ingeroepen wettelijke bepalingen geven aan dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

De formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, moet adequaat zijn.

Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

De naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen » (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842).

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering gedetailleerd moet zijn.

2. De overheid dient bovendien rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I._OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54).

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid om een zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden omvat de verplichting voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen. {in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven }.

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n°113, 217).

Meer bepaald, is een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.(R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat (RW n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RW n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, is zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RVV n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RW 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij de verscheidene omstandigheden, zijnde enerzijds een lang legaal verblijf in het kader van een onredelijk lange 9ter-procedure, zijn legaal verblijf op het moment van de aanvraag, een sociale en professionele integratie, zijn privéleven in België en anderzijds zijn medische situatie en de onveilige toestand in Nigeria, niet als geheel onderzocht.

De Raad herhaalt in haar arrest van 13 april 2016 (nr. 165 752) dat "het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk niet volstaat, nu de Raad in deze uitzonderlijke zaak van mening is dat het geheel van de aangehaalde buitengewone omstandigheden door de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld."

Zo stelt de bestreden beslissing dat de duur van de asielprocédure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Nochtans werd door verzoeker nooit opgeworpen dat de asielprocedure de oorzaak is van zijn lang verblijf in België.

De voorafgaande asielprocedure moet in combinatie gezien worden met de lange 9ter procedure die daarop volgde.

Een lange procedure op basis van artikel 9ter, zijnde van januari 2011 tot maart 2017 (6 jaar), ligt aan de basis van zijn reeds lang (legaal) verblijf op het grondgebied van België.

Het lang verblijf kan dus niet aan verzoeker zelf worden verweten.

In dit verband oordeelt verweerster terecht dat "een zekere behandelingsperiode aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf geeft".

Verwerende partij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State (arrest nr. 89980) van 2.10.2000 dat handelt over de onredelijk lange behandelperiode van een asielprocedure die ipso facto geen recht op verblijf geeft. Onderhavige beoordeling mag niet worden gelijkgesteld met deze van het aangehaalde arrest. In casu gaat het om een 9bis procédure die een andere beoordeling vergt dan het recht op internationale bescherming. Hier moet de vraag gesteld worden of bepaalde elementen, zoals integratie, opgebouwd tijdens en door de lange procedure het verzoeker bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Wat in casu het geval is.

Verweerster faalt dus in haar motivering, daar waar ze de lange behandelingsperiode niet linkt aan het geheel van de omstandigheden en het uitzonderlijk karakter van verzoekers situatie die maakt dat het bijzonder moeilijk is voor verzoeker om terug te keren naar Nigeria en daar zijn aanvraag te doen.

De lange behandelingsperiode ligt immers aan de oorzaak van het lang verblijf, en dit op zijn beurt aan de sociale integratie van verzoeker in België waardoor een terugkeer de facto bijzonder moeilijk en manifest onredelijk wordt.

Verzoeker koos er zelf niet voor dat de procedure inzake 9ter zes jaar in beslag zou nemen. Het is geenszins zijn verantwoordelijkheid dat de 9ter procédure zo lang heeft aangesleept. Daarom dient de concrete situatie van verzoeker in aanmerking worden genomen.

Hij heeft ondertussen (tijdens zijn legaal verblijf!) niet stilgezeten en heeft een privéleven in België opgebouwd zodat een terugkeer naar Nigeria ertoe zou leiden dat zijn opgebouwde privéleven wordt (al dan niet definitief) onderbroken. Dit zou een manifest onredelijke en inhumane situatie met zich meebrengen.

Bovendien kan verzoeker in casu niet alleen een uitzonderlijk lang verblijf voorleggen, maar eveneens een lang legaal verblijf. Het is hoofdzakelijk in dit legaal verblijf dat verzoeker zijn privéleven heeft opgebouwd.

De Raad oordeelde al eerder dat een uitzonderlijke zaak met een lange asielprocedure en bijgevolg het lang legaal verblijf dat daarmee gepaard gaat (door afgifte van een AI), een geheel van elementen tot gevolg heeft gehad die maken dat niet langer op redelijke wijze kan gesteld worden dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag in het land van herkomst wordt ingediend (RvV 13 april 2016, nr. 165 752).

Door te motiveren dat een zekere behandelingstermijn ipso facto geen recht geeft op verblijf, wordt niet geantwoord om het argument dat de lange legale periode van verblijf met de daarmee samenhangende integratie, de medische situatie van verzoeker en de precaire toestand in Nigeria in alle redelijkheid een bijzondere moeilijkheid oplevert om de aanvraag in Nigeria te doen.

Daarnaast wordt ook de algemene onveilige situatie van Nigeria niet in aanmerking genomen als buitengewone omstandigheid omdat er geen persoonlijke bewijzen worden geleverd dat verzoeker zijn leven in gevaar zou zijn.

Ook deze onveilige situatie te Nigeria dient in het licht te worden beoordeeld van het geheel van persoonlijke omstandigheden van verzoeker, en meer in het bijzonder de kwetsbaarheid door zijn zwakke medische toestand. De aanwezigheid van Boko Haram en de grote instabiliteit die ermee gepaard gaat sluiten verzorging in een dergelijk klimaat uit.

Al het bovenstaande toont aan dat de bijzonder omstandigheden van verzoekers aanvraag afzonderlijk worden beoordeeld en gemotiveerd, zonder dat zij in hun geheel in aanmerking worden genomen.

Verzoeker kan dan ook niet begrijpen waarom een deel van deze elementen niet pertinent wordt bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase. aangezien de elementen als geheel ook in dit kader naar voor werden gebracht in zijn regularisatieaanvraag.

Ook het geheel van de elementen toont de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid aan. Elk element apart op een verschillende basis verwerpen, is niet moeilijk, maar maakt geen correcte motivering uit in de zin van de bovenstaande bepalingen en jurisprudence.

De houding van verweerster in huidig dossier is manifest onredelijk.

Zij laat na te motiveren waarom de elementen niet als geheel onderzocht werden.

De gegeven motivering is bijgevolg in strijd met de in het middel opgeworpen bepalingen.

Gelet op het voorgaande, komt het aan verzoeker toe van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Tweede onderdeel

4. Verder werpt verweerster op dat een Attest van Immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar louter een "proceduredocument".

Dit argument faalt naar recht, nu een AI wel degelijk een (voorlopige) toelating tot verblijf inhoudt in afwachting van de behandeling van de aanvraag omtrent 9ter Vw..

Dit betekent dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag in legaal verblijf was en dat dit in redelijkheid een buitengewone omstandigheid uitmaakt om de 9bis-aanvraag niet in het land van herkomst hoeven in te dienen.

Het verblijf van verzoeker had inderdaad steeds een precair karakter, maar het is geenszins de verantwoordelijkheid van verzoeker dat de behandeling van de 9ter procedure zo lang heeft aangesleept. Daarom dient te concrete situatie steeds te worden onderzocht (RvV 13 april 2016, nr. 165 752).

Het verblijf van verzoeker is in casu niet alleen een uitzonderlijk lang verblijf, maar ook een uitzonderlijk lang legaal verblijf. Het is hoofdzakelijk in dit legaal verblijf dat verzoeker zijn privéleven heeft opgebouwd (zie infra - schending artikel 8 E.V.R.M.).

De principes van behoorlijk bestuur legt iedere normaal zorgvuldige administratie op haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

De manifest verkeerde appreciatie maakt een schending uit van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Er is eveneens sprake van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon.

De interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Deze regel zich dringt zich op aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Ze legt op dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

De afwezigheid van correcte motivering maakt een schending uit van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

5. Met betrekking tot de medische elementen van verzoeker:

De medische toestand van verzoeker wordt hieronder herhaald:

"Wat betreft zijn medische situatie: hij wordt sinds maart 2011 nauw opgevolgd. De behandelende arts, psychiater Dr. [J. K.], bevestigde al de aanhoudende diagnose van posttraumatische stress en depressie, gecompliceerd door psychose met levendige hallucinaties, gevoel van bedreiging en nachtmerries, de ernst van de problematiek en de noodzaak tot verdere mantelzorg en follow-up. In geval van stopzetting van de behandeling zal de psychose verergeren met gevaar voor suicide. En de duur van de behandeling is bepaald op enkele jaren en een regelmatige opvolging kan de symptomen onderdrukken."

De verweerder stelt dat verzoeker geen enkel medisch stuk heeft voorgelegd bij de huidige aanvraag 9bis.

De 9ter procedure werd door een arrest van de RvV definitief afgesloten op 3 maart 2017. Op het moment van de aanvraag was de procedure bijgevolg nog hangende.

Verzoeker verwees in haar 9bis-aanvraag naar de medische documenten uit de 9ter procedure. Deze documenten bevinden zich in hetzelfde administratief dossier, zij kent deze en zijn dus gemakkelijk beschikbaar voor verwerende partij.

Ook al bleken de medische argumenten achteraf onvoldoende om een verblijf op grond van 9ter te rechtvaardigen, dit brengt nog niet automatisch met zich mee dat de medische argumenten niet kunnen

gelden als buitengewone omstandigheid, d.w.z. als reden waarom het bijzonder moeilijk zou zijn voor verzoeker om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

De Raad heeft meerdere keren geoordeeld dat de Dienst vreemdelingenzaken de medische situatie van een aanvrager als uitzonderlijke omstandigheid kan aanmerken ook al zou deze niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter Vw.

« Les éléments invoqués par le requérant en termes de demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi précitée du 15 décembre 1980 se devaient de recevoir formellement une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9ter de la même loi.

En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi précitée (...).

La situation médicale du requérant ne s'inscrit pas nécessairement dans le cadre de l'article 9ter de ladite loi.

(...)

En effet, l'existence de deux types de procédures prévues par les articles 9bis et 9ter de la loi précitée du 15/12/1980 ne permet pas d'exclure, de manière absolue, que des éléments d'ordre médical puissent être constitutifs de circonstances exceptionnelles. Il en est d'autant plus ainsi lorsque l'étranger se prévalant de la procédure dérogatoire que constitue l'article 9bis explique en quoi il y aurait lieu d'apprécier sa situation médicale sous l'angle de l'article 9bis.

(...)

Le Conseil estime nécessaire de souligner à nouveau qu'une situation médicale peut ne pas nécessairement s'inscrire dans le cadre de l'article 9ter de la loi précitée du 15/12/1980 mais qu'elle peut le cas échéant constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9bis de la loi précitée en ce sens qu'elle rend impossible ou particulièrement difficile un retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays de résidence.

En l'occurrence, le requérant a expliqué dans sa demande d'autorisation de séjour pourquoi il lui était impossible de retourner dans son pays d'origine en faisant notamment valoir le fait que son état de santé nécessitait le soutien et l'assistance de ses parents résidant en Belgique.

Le Conseil estime que, sous l'anale de la motivation formelle, la partie défenderesse aurait dû s'expliquer sur les raisons pour lesquelles elle ne pouvait avoir égard, ce qu'elle n'a manifestement pas fait en l'espèce. En indiquant que les arguments médicaux invoqués étaient « irrelevants » dans le cadre de l'article 9bis et qu'il n'y sera donc pas donné suite dans cette procédure 9bis ainsi qu'en renvoyant à la procédure prévue à l'article 9ter de la loi précitée, la partie défenderesse n'a pas motivé adéquatement la décision attaquée. »

(RvV 13 februari 2013, Rev.dr.étr. 2013, 46).

Of nog:

« De medische elementen ingeroepen door verzoeker, zelfs vaag geformuleerd en niet gestaafd, dienden formeel beantwoord te worden door de DVZ die zich niet kon beperken tot een eenvoudige verwijzing naar artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen immers een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker en zijn medische situatie vallen niet noodzakelijk onder artikel 9ter. De bestreden beslissing is niet op adequate wijze gemotiveerd. »

(RvV 29 april 2010, T.Vreemd. 2010, 355)

Voy. également : CCE n° 36 370 du 21 décembre 2009.

Verzoeker verwijst naar de stukken neergelegd in het kader van de aanvraag van artikel 9 ter Vw., en beschouwt de elementen daar ingeroepen als volledig herhaald en weernomen om de buitengewone omstandigheid in het kader van deze aanvraag te staven.

Deze aanvraag werd nog geactualiseerd bij schrijven van 15/07/2015 met een medisch attest 11/12/2014. Hij verwijst ook naar het vernietigingsarrest van 09.03.2016 met nr. 163.762 in zijn dossier.

De verwerende partij kan dan ook geen abstractie maken van deze gegevens door vast te stellen dat de medische documenten niet nogmaals neergelegd worden in de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis Vw indien de verzoekende partij uitdrukkelijk naar deze stukken verwijst en deze als herhaald beschouwd en deze zich bevinden in hetzelfde administratieve dossier van verzoeker.

De verwerende partij gaat in concreto niet na of de medische toestand van verzoeker een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder beperkt zich door te stellen dat de 9ter procedure als ongegrond werd afgesloten en dat bijgevolg de medische elementen daarom niet kunnen worden ingeroepen bij de 9bis procedure.

De buitengewone omstandigheden van een 9bis procedure mogen niet gelijkgesteld worden met de voorwaarden van een gegronde 9ter procedure.

Het zijn twee verschillende beoordelingen.

De 9ter procedure omvat een beoordeling omtrent de ernst van de ziekte, de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling en een beoordeling van risico bij terugkeer.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden van de 9bis procedure dient te vraag te worden gesteld of er sprake is van omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen in het land van herkomst.

Een loutere verwijzing naar een ongegronde 9ter procedure voor de afwijzing van een buitengewone omstandigheid is een manifest foute beoordeling.

De medische elementen uit de 9ter procedure dienen bovendien te worden beoordeeld in het licht van het geheel van de omstandigheden van verzoeker. zijnde zijn lang legaal verblijf, sociale integratie, onveilige toestand in Nigeria,... (zie supra).

Hij wordt hier al jaren intensief opgevolgd door een Belgische arts. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou deze behandeling abrupt beëindigen met al de risico's vandien.

Bovendien is zijn psychologische toestand net veroorzaakt door gebeurtenissen in zijn land van herkomst, waardoor een (al dan niet tijdelijke) terugkeer de psychiatrische problematiek kan doen opwakkeren.

Ook dient zijn medische toestand in het licht worden gezien van de onveilige en inhumane situatie in Nigeria, met de aanwezigheid van Boko Haram, en hongersnood. Verzoeker bevindt zich immers in een extra kwetsbare positie.

Een terugkeer zou bijgevolg een inhumane situatie voor verzoeker teweegbrengen.

De medische toestand in combinatie met het jarenlange legaal verblijf en de medische verzorging en opvolging die er mee gepaard ging maakt het dan ook bijzonder moeilijk om de aanvraag in Nigeria te gaan indienen.

Al bovenstaande elementen werden niet in overweging genomen bij de beoordeling van de verwerende partij.

De motivering van verwerende partij is bijgevolg onvoldoende daar ze niet in concreto nagaat of de medische toestand het voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het land van herkomst te gaan indienen.

De afwezigheid van motivering maakt een schending uit van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Derde onderdeel

6. Verzoeker beroept zich op zijn privéleven en dus op de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.

Gelet op het reeds lang verblijf van verzoeker in België (7.5 jaar), bouwde hij hier een uitgebreid sociaal leven op waardoor een terugkeer een pijnlijke en onomkeerbare onderbreking en verwijdering van zijn hier aanwezige opgebouwde privéleven uitmaakt en dus een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Verzoeker is gedurende deze 7,5 jaar verblijf sociaal ingeburgerd door het continu volgen van opleidingen, taalcursussen, inburgeringscursus, ...

Hij zet zich onder andere in voor de kerkgemeenschap waarvoor hij vrijwilligerswerk verricht op regelmatige basis.

Verzoeker legde getuigenverklaringen neer van kennissen en van de kerkgemeenschap om dit te bewijzen.

Verweerder stelt dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8.

Terwijl VELU in dit verband terecht heeft opgemerkt dat: « li est en effet manifeste que la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui dans le domaine émotif afin de développer sa propre personnalité »(J. VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, RPDB, Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.536, n°652).

Hieruit blijkt nochtans duidelijk dat ook sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 E.V.R.M., doordat het recht op een privéleven het recht omvat om relaties te onderhouden met anderen met het doel om zijn persoonlijkheid te ontwikkelen.

Bovendien zouden de getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen en niet ondersteund worden door bewijsstukken.

De sociale integratie van verweerder werd bewezen binnen de beschikbare mogelijkheden van verzoeker.

Op basis van deze getuigenverklaringen kan voldoende worden afgeleid dat de sociale relaties een onmisbaar deel vormen van het leven van verzoeker.

Het is gemakkelijk deze getuigenverklaringen naast zich neer te leggen om de enkele reden dat het een gesolliciteerd karakter heeft.

Hoe anders kan verzoeker het bewijs leveren van zijn sociale integratie dan aan mensen te verzoeken daaromtrent een getuigenis af te leggen.

In casu kan niet betwist worden dat verzoeker beroep kan doen op het begrip privéleven.

De bestreden beslissing antwoordt niet afdoende op de aanvraag en de motieven die zijn aangehaald en meer bepaald het privéleven van verzoeker, die zij volledig ten onrechte niet in aanmerking neemt als een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker kan wel degelijk terecht beroep doen, gelet op zijn sociale relaties, op het begrip humanitaire situatie en het begrip "privéleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het E.V.R.M.

Naast artikel 8 EVRM kan ook uit en artikel 7 van het Handvest een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo- Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.). Hieruit blijkt dat de het EVRM, Handvest, de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan DVZ om bij het nemen van (verwijderings)beslissingen hun privéleven in aanmerking te nemen.

De Raad van State heeft ook al geoordeeld als volgt (arrestnr. 216.837 van 13.12.2011 en 210.029 van 22.12.2010): "Evenmin volstaat de algemene stelling van de verwerende partij in de memorie van antwoord dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen. Deze verdragsbepaling heeft directe werking en primeert als hoere norm op de Vreemdelingenwet Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgeworpen, moet dus worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan ook wel "rechtmatig" is gebeurd. "

Dat de administratie bijgevolg in ieder geval de concrete mogelijkheid tot terugkeer voor verzoeker dient na te gaan, des te meer in het kader van de bestaande medische context en met respect voor zijn privéleven.

Hierbij dient dus bij het uitvoeren van een beslissing een juist evenwicht te worden geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RW, nr. 14250 van 17 juli 2008).

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoeker.

Bij de afweging van verzoekers recht op een privéleven ten aanzien van de belangen van de Staat moet de aandacht gaan naar hun individuele feitelijke situatie, namelijk een man, vluchtend uit zijn land, hier al lang aanwezig, met medische verzorging, die zich ten voile, zowel persoonlijk als sociaal en professioneel, integreert en inzet.

De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie.

Bovendien kan verzoeker in casu niet alleen een uitzonderlijk lang verblijf voorleggen, maar eveneens een lang legaal verblijf. Het is hoofdzakelijk in dit legaal verblijf dat verzoeker zijn privéleven heeft opgebouwd.

Verzoeker verwijst in dit verband naar een arrest van RvV van 13 april 2016 (nr. 165 752):

"(...) De gemachtigde verzwijgt ook in die beslissing dat de asielprocedure maar liefst 5 en een halfjaar heeft geduurd en gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekers niet enkel een uitzonderlijk lang verblijf hebben in het Rijk maar eveneens een uitzonderlijk lang legaal verblijf kunnen voorleggen. Het is hoofdzakelijk in dit legaal verblijf dat verzoekers hun privéleven hebben opgebouwd, nu zij daarin werk zochten en vonden en een huis kochten. (...)' (RvV 13 april 2016, nr. 165 752).

Het recht op respect voor privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privé-leven leven kunnen lijden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Pars, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22juni 1989, Serie A. 156, § 58).

De Belgische overheden zijn daarenboven niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal privéleven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

Verschillende arresten van de Raad van state hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°, p.111).

Dezelfde redenering dient toegepast op de situatie van verzoeker temeer daar er in redelijkheid en proportionaliteit geen zinnige motieven kunnen worden aangehaald waarom de aanvraag niet aanvaard

zou worden: continue opleidingen en sociale inburgering, gedurende jaren, en beschikkend vandaag over een verblijfgrond.

Een terugkeer, zelfs tijdelijk, maakt hier een einde aan, met nadien geen enkele garantie tot terugkeer binnen redelijke termijn of zelfs gewoon enige terugkeer...

Het voordeel/het belang dat de Belgische Staat zou behalen om een negatieve beslissing te nemen, met name het respect voor de wetgevende regels ter zake inzake migratie kan niet opwegen tegen de mogelijke ernstige gevolgen inzake.

Het streven naar dit faire evenwicht en het streven naar een oplossing die het minst schade toebrengt aan het bestaande privéleven van verzoekers zou er in bestaan hen toe te laten dit verankerde leven te behouden. En dit zonder dat het algemeen belang daardoor specifiek zou worden geschaad of in het gedrang zou komen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft inderdaad veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel van de Belgische Staat en brengt schade aan verzoeker (onderbreking/ (definitieve?) stopzetting: geautoriseerd verblijf en elementen regularisatie, alsook medische opvolging). Dus het actuele privéleven van verzoeker situeert zich, en al sinds vele jaren, zonder enige twijfel in België, en enige gedwongen afstand hiervan gaat, zoals gezegd, het principe van proportionaliteit te buiten en is een schending van het hierboven uitgeschreven fundamenteel recht.

Het argument dat wordt opgeworpen door verweerster, namelijk dat verzoeker 42 jaar in Nigeria doorbracht en slechts 7 jaar in België, en dat dus een vermoeden bestaat zijn opgebouwde banden en integratie in België niet kunnen vergeleken worden met deze van Nigeria, houdt geen rekening met werkelijke privéleven van verzoeker op dit moment.

Daar hij nu al meer dan zeven jaar in België verblijft, en overigens sindsdien niet meer in Nigeria vertoefde, zijn de sociale relaties daar op dit ogenblik volledig afgebroken en dus onbestaande. Dit in tegenstelling tot het sociaal leven dat hij nu kent in België.

De buitengewone omstandigheden duiden ontegensprekelijk om obstakels en moeilijkheden van terugkeer, waarmee de Belgische autoriteiten zorgvuldig moeten omgaan. Vooral ook wat betreft de consequenties betreffende de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verhuizing naar Nigeria, na zoveel tijd en in huidige (medische) context, en die zeker niet kan verondersteld worden slechts tijdelijk te zijn. Maar integendeel voor onbepaalde, lange, mogelijk zelfs eeuwige duur.

Het tegendeel beweren is niets meer dan een hypothese, die in casu niet toegestaan is, gelet op het voorgaande.

Hierover de RvV in haar arrest met nr. 135.326 dd. 18.12.2014:

"Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat haar gezin haar in Noorwegen meermaals kwam bezoeken. zodat kan aangenomen worden dat zij dit ook in Marokko zouden kunnen doen, en dat de louter ongestaafde beschouwing als zou de partner van de verzoekende partij haar leven hier hebben opgebouwd en geen familie meer zou hebben in Marokko "aan het voorgaande" geen afbreuk kan doen, wijst de Raad erop dat dit neerkomt op een a posteriori motivering die het gebrek aan een concrete en geïndividualiseerde belangenafweging zoals vereist door artikel 8 van het EVRM en het gebrek aan een afdoende motivering niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420)."

En RvV nr. 130.246 dd. 26.09.2014:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)'

De RvV herhaalde in haar arrest van 17 juli 2008, nr. 14.250, de principes [...] :

"Niets in het administratief dossier wijst erop dat verzoeker in Marokko nog hechte familiebanden heeft die hem toestaan om aldaar een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Blijkens de nota van verweerder wordt dit gezinsleven van verzoeker eveneens in België gesitueerd, aangezien gesteld wordt dat "De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de

nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in Met Rijk." In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoeker uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terugkeer naar Marokko teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, waarbij het bovendien niet onredelijk is te stellen dat de behandeling ervan minstens een tijd in beslag zou nemen gelet op de eerste bestreden beslissing, een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoekers belangen en de belangen van de Belgisch staat Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoekers feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoekers gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat "Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten".

Aan de hand van de voorliggende motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom verzoekers' privéleven, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis Vw. mogelijk zou maken.

In dit verband dient er aan herinnerd te worden dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen. (in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

Deze rechtspraak is een voortzetting van de rechtspraak van de Raad van State die het volgende verduidelijkt: "De buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n°113, 217 : en ook nog: " ...Is een buitengewone omstandigheid de omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf (Km.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

In casu geeft de verwerende partij geen enkele afweging van belangen weer en verschaft geen redelijke uitleg dienaangaande.

De afwezigheid van correcte motivering en concrete evenwichtige analyse maakt een schending uit van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

Vierde onderdeel

7. De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De bestreden beslissing motiveert niet afdoende waarom verzoekers integratie en lang verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing louter en alleen dat de elementen van integratie enkel ten gronde een rol kunnen spelen, maar motiveert echter niet waarom deze geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in beoordeling met het aangetoonde privéleven en de medische toestand van verzoeker.

Er wordt enkel een algemene standaardmotivatie gegeven.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de Wet van 15.12.1980.

De moeilijkheden tot terugkeer blijken wel duidelijk uit het geheel van de argumenten van de regularisatieaanvraag zelf: het privéleven in België, de perfecte sociale en professionele integratie, het lange verblijf in België door een lange 9ter procédure, de kennissen hier, de kennis van de taal, het zicht op werk,...

Deze elementen worden hernomen in de motivering van de beslissing en dus erkend.

Echter alweer geeft de gegeven motivering geen werkelijke en aandachtige analyse van de aanvraag weer.

Aan de hand van voorliggende motivering op basis van enkele onbeduidende zinnen, waardoor de aangegeven elementen gewoon worden afgedaan als onbelangrijk, kan verzoeker onmogelijk afleiden waarom hij niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit.

De beslissing dient nochtans in haar geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Deze belangenafweging blijkt absoluut niet uit de beslissing.

Verwerende partij kan in die zin niet zonder uitleg bepalen dat een tijdelijke terugkeer geen enkel moeilijkheid inhoudt.

Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een volledige analyse van verzoekers dossier, en in dat opzicht haar motivatieplicht niet heeft voldaan.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en foutieve vaststellingen, besluit verweerster wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag en zonder rekening te houden met alle gegevens.

Het standpunt van de tegenpartij is ongegrond en onredelijk.

Er moet eveneens worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

Het eerste en enige middel is bijgevolg gegrond.

De beslissing bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, die de loutere gevolg beslissing is van de eerste bestreden akte, en op dezelfde dag werd genomen, dient eveneens vernietigd te worden en uit het rechtsverkeer te worden gehaald aangezien zij elke bestaansreden verliest.”

2.2.1. Voorafgaandelijk stelt de Raad vast dat het enig middel enkel concreet wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing en dan ook enkel in het licht van deze beslissing wordt onderzocht. Verzoeker ontwikkelt geen duidelijk middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, doch beperkt er zich toe te stellen dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook moet leiden tot een nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat de eerste bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom volgens hem de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoeker betoogt dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom zijn integratie en lang verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, waar niet wordt geduid waarom deze ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in beoordeling met het aangetoonde privéleven, zijn medische toestand en de precare situatie in zijn herkomstland. Hij stelt dat enkel een algemene standaardmotivatie wordt gegeven met “type” antwoorden en uit de motivering geen belangenafweging blijkt.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt vervolgens eveneens dat het bestuur, wat het ingeroepen privéleven en het artikel 8 van het EVRM betreft, wel degelijk een belangenafweging op dit

punt heeft gemaakt. Hij geeft aan dat geen disproportionaliteit blijkt tussen verzoekers belangen en het algemene belang waar verzoeker de aanvraag via de reguliere procedure moet indienen en dit nu gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure slechts een tijdelijke scheiding behelst en verder kan worden aangenomen dat verzoeker nog banden heeft met zijn herkomstland. Er blijkt niet dat de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt diende te geven van een ruimere evenredigheids- of belangenafweging (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook inzake de ingeroepen medische elementen wordt een duidelijke motivering voorzien. Verweerder stelt zo dat deze problemen reeds zijn onderzocht in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze aanvraag op 10 oktober 2016 als ongegrond werd afgewezen. Verweerder stelt dat verzoeker zich, in deze omstandigheden en “zonder bijkomende voorgelegde stukken”, niet dienstig kan beroepen op zijn medische problemen als buitengewone omstandigheid. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat hij de vermelding van de aanwezigheid van Boko Haram en de hiermee gepaard gaande grote instabiliteit niet weerhoudt als grond die verzoeker zou verhinderen de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, omdat deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en geen persoonlijke bewijzen werden bijgebracht dat verzoekers leven in gevaar zou zijn. De verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden werden aldus duidelijk beantwoord en er kan in casu bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Waar verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard bij gebrek aan bewijs, omdat ze niet toelieten te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend of omdat ze reeds werden ingeroepen in een eerdere verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt ook niet dat verweerder nog enige verdere motivering inzake het geheel van de ingeroepen buitengewone omstandigheden diende te voorzien.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een gebrek in de formele motivering wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. In zoverre verzoeker wijst op de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de door hem ingeroepen omstandigheden ten onrechte niet als geheel zijn onderzocht. Hij betoogt, waar verweerder in de eerste bestreden beslissing aangaf dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang is te beschouwen, dat hij nooit heeft ingeroepen dat de asielprocedure de oorzaak is van zijn lang verblijf in België en de asielprocedure in combinatie moet worden gezien met de lange 9ter-procedure – met name ongeveer zes jaar – die daarop volgde. Hij betoogt dat zijn lange, legale verblijf op het Belgische grondgebied die het gevolg was van de lange behandelingsduur van met name zijn verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de tijdens dit verblijf opgebouwde integratie het voor hem bijzonder moeilijk maken om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Hij voert aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ertoe zal leiden dat zijn in België opgebouwde privéleven, al dan niet definitief, wordt onderbroken en benadrukt dat zijn verblijf in België hoofdzakelijk als legaal is te beschouwen. Hij stelt vervolgens dat verweerder ten onrechte de lange behandelingsperiode niet linkt aan het geheel van de omstandigheden en het uitzonderlijk karakter van zijn situatie en niet wordt geantwoord op het argument dat de lange periode van legaal verblijf met de daarmee samenhangende integratie, zijn medische situatie en de precaire situatie in Nigeria het volgens hem bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in Nigeria in te dienen. Hij stelt dat de onveilige situatie in zijn herkomstland diende te worden beoordeeld in het licht van het geheel van persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder de kwetsbaarheid omwille van zijn zwakke medische toestand. Hij stelt dat de aanwezigheid van Boko Haram en de grote instabiliteit die ermee gepaard gaat verzorging in een dergelijk klimaat uitsluiten.

De Raad stelt vast dat, op basis van de verblijfsaanvraag zoals deze is opgenomen in het administratief dossier, verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag – meer bepaald de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden – volgende elementen heeft ingeroepen:

- de lange verblijfsduur in België van bijna zeven jaar;
- het in België opgebouwde privéleven;

- de sociale en professionele integratie in dit land;
- de legale status onder attest van immatriculatie bij het indienen van de aanvraag en de medische problemen zoals deze reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder als dusdanig bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden rekening heeft gehouden met het langdurige verblijf gedurende bijna zeven jaar in België. Hij hield er in dit verband ook rekening mee dat verzoeker enerzijds asielprocedures doorliep gedurende respectievelijk bijna tien maanden en twee dagen en anderzijds op 6 januari 2011 een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die pas op 10 oktober 2016 als ongegrond werd afgesloten. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder evenzeer rekening heeft gehouden met het gegeven dat het verblijf van verzoeker in België grotendeels was gedekt door verblijfsaanvragen die hem toelieten in dit land te verblijven in afwachting van een behandeling van deze aanvragen. Verder werd ook rekening gehouden met het tijdens dit verblijf volgens verzoeker opgebouwde privéleven en de elementen van integratie zowel op taalkundig, sociaal en professioneel vlak. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze aangegeven dat de omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Hij heeft ook duidelijk aangegeven dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat het recht op eerbiediging van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in het gedrang dreigt te komen indien verzoeker zijn verblijfsaanvraag via de reguliere procedure dient in te dienen. Verweerder wees er op dat gelet op de stukken van het administratief dossier kan worden aangenomen dat verzoekers partner en hun twee kinderen (geboren in 1998 en 2003) nog steeds in zijn land van herkomst verblijven en het ook erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker in dit land geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer heeft. Verweerder benadrukt dat verzoeker ruim 42 jaar in zijn herkomstland Nigeria verbleef, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft, en zijn verblijf van zeven jaar in België en zijn tijdens dit verblijf opgebouwde banden en integratie bijgevolg niet kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst. Inzake de voorgelegde getuigenverklaringen wordt bovendien opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter hebben en niet worden ondersteund met bewijsstukken. Daarnaast wordt ook nog geduïd dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij duidt ten slotte dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker houdt vol dat volgens hem zijn lange verblijf op het Belgische grondgebied dat het gevolg is van de lange behandelingsduur van zijn aanvragen en de tijdens dit verblijf opgebouwde integratie het voor hem bijzonder moeilijk maken om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus weerlegt verzoeker de vaststelling van verweerder evenwel niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad stelt zo vast dat verzoeker er zich in zijn verblijfsaanvraag wezenlijk toe beperkte om wat de buitengewone omstandigheden betreft in het algemeen te wijzen op de lange duur van het verblijf, het privéleven en de integratie en vervolgens te verwijzen naar de uiteenzetting hieromtrent inzake de gegrondheid van de aanvraag, zonder specifiek of nader toe te lichten waarom het omwille van deze elementen voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk is de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De Raad benadrukt andermaal dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker berust. Ook door het louter aanvoeren dat bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen

het in België opgebouwde privéleven, al dan niet definitief, zal worden onderbroken, weerlegt hij de voorziene motivering in het kader van artikel 8 van het EVRM niet dat de verplichting om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen op zich slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied – en dus van het hier opgebouwde privéleven – betekent en niet blijkt dat een dergelijke verplichting als disproportioneel is te beschouwen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er concrete elementen voorliggen die maken dat een tijdelijke onderbreking van het privéleven in België maakt dat zijn persoonlijke belangen ernstig worden geschaad en dit op een disproportionele wijze en evenmin dat de enkele verplichting de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen maakt dat het opgebouwde privéleven in België teniet wordt gedaan of definitief wordt afgebroken. Integendeel vermag toch te worden aangenomen dat indien daadwerkelijk sterke banden met de Belgische samenleving zijn opgebouwd deze blijven bestaan bij een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Ook door te benadrukken dat zijn verblijf in België hoofdzakelijk als legaal was te beschouwen, weerlegt verzoeker de voorziene motivering in de eerste bestreden beslissing niet. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag ter ondersteuning van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft gewezen op de lange duur van het verblijf in België van bijna zeven jaar doch niet zozeer op het hoofdzakelijk legale karakter van dit verblijf. Er werd weliswaar, voor een verdere toelichting inzake dit ingeroepen lang verblijf, verwezen naar de bespreking ter zake wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, doch indien verzoeker het gegeven van het legale karakter van het verblijf in het kader van de buitengewone omstandigheden wenste in te roepen, kwam het hem toe zulks duidelijk te preciseren in zijn aanvraag. Het komt de verzoeker zelf immers toe in zijn verblijfsaanvraag te verduidelijken waaruit de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden precies bestaan. Aldus blijkt evenmin dat verzoeker dienstig kan voorhouden dat zijn integratie diende te worden beoordeeld in samenhang met een dergelijk langdurig legaal verblijf. Daarenboven herhaalt de Raad dat dient te worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat het verblijf van verzoeker in België grotendeels was gedekt door verblijfsaanvragen die hem toelieten in dit land te verblijven in afwachting van een behandeling van deze aanvragen, en dit daargelaten de vraag of dit verblijf dan als legaal dient te worden gekwalificeerd, doch dit voor hem niet maakte dat de duur van het verblijf alsnog als een buitengewone omstandigheid is te beschouwen. Hij is immers van oordeel dat de duur van het verblijf – en dus ongeacht de aard van dit verblijf – niet vermag het bestaan van buitengewone omstandigheden te kunnen aantonen en dit een element betreft dat dient te worden beoordeeld in het kader van de gegrondheidsfase van de verblijfsprocedure. Verzoeker benadrukt weliswaar het volgens hem langdurige legale verblijf in België doch maakt niet concreet aannemelijk waarom de duur van het verblijf in België en de tijdens dit verblijf opgebouwde integratie of het opgebouwde privéleven, in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, anders moet worden beoordeeld naargelang het een puur illegaal verblijf betreft dan wel een verblijf tijdens hetwelk de betrokkene verblijfsprocedures hangende had die hem toelieten de uitkomst ervan in dit land af te wachten. Het wordt hierbij op zich niet betwist dat, zoals verzoeker aangeeft, de lange behandelingsduur van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet zijn verantwoordelijkheid is, doch dit maakt nog niet dat het lang verblijf in België als een buitengewone omstandigheid is te beschouwen. Enige kennelijke onredelijkheid kan in dit verband niet worden vastgesteld. De Raad wijst zo ook andermaal op de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak van de Raad van State dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Hierin werd dus uitdrukkelijk geen andere beoordeling vooropgesteld in geval van een langdurige procedure tijdens dewelke de vreemdeling de uitkomst in België vermocht af te wachten en zich tijdens een dergelijk verblijf integreerde.

Waar het bestuur van oordeel is dat zowel de duur van het verblijf in België als de elementen van integratie zoals opgebouwd tijdens dit verblijf niet vermogen aan te tonen waarom het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan ook niet worden ingezien waarom deze elementen dan alsnog in hun geheel anders zouden kunnen of moeten worden beoordeeld. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet aanvaardbaar zijn.

In zoverre verzoeker stelt dat ten onrechte de lange duur van het verblijf en de elementen van integratie niet zijn beoordeeld in combinatie met de medische problemen of de medische problemen niet zijn beoordeeld samen genomen met de volgens hem onveilige situatie in het land van herkomst, wordt verwezen naar de bespreking van het onderdeel van het middel inzake deze medische problemen en meer bepaald inzake het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker stelt dat ten onrechte de lange duur van het verblijf en de integratie niet zijn beoordeeld in combinatie met de precare situatie in Nigeria, merkt de Raad allereerst op dat de vermeende onveilige situatie in het land van herkomst door verzoeker als dusdanig niet werd ingeroepen in de verblijfsaanvraag wat de buitengewone omstandigheden betreft die de ontvankelijkheid van deze aanvraag moesten rechtvaardigen. Alleen al op deze grond is de Raad van mening dat verzoekers standpunt niet kan worden bijgetreden. Verweerder heeft daarenboven duidelijk gemotiveerd dat hij de vermelding van de aanwezigheid van Boko Haram en de hiermee gepaard gaande grote instabiliteit – waarvan enkel ter zijde melding werd gemaakt in de toelichting bij de gegrondheid van de aanvraag – niet weerhoudt als grond die verzoeker zou verhinderen de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, omdat deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en geen persoonlijke bewijzen werden bijgebracht dat verzoekers leven in gevaar zou zijn. Er kan niet worden ingezien dat, wat enerzijds het lang verblijf in België en de hier opgebouwde integratie en het privéleven betreft en anderzijds de risico's bij terugkeer in het herkomstland voor het leven van verzoeker, deze elementen genomen in samenhang anders zouden moeten of kunnen worden beoordeeld dan wanneer deze elk op zich genomen worden beschouwd. De Raad benadrukt andermaal dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker dat een attest van immatriculatie een louter proceduredocument en geen verblijfstitel zou zijn. Hij stelt dat het een voorlopige toelating tot verblijf betreft in afwachting van een behandeling van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij bijgevolg ten tijde van de verblijfsaanvraag in legaal verblijf was en dat dit in redelijkheid een buitengewone omstandigheid betreft. Hij wijst andermaal op een volgens hem uitzonderlijk lang legaal, zij het precair, verblijf tijdens hetwelk hij een privéleven heeft uitgebouwd. Verzoeker wijst vervolgens op zijn medische situatie. Hij stelt dat ten tijde van het indienen van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende was en de medische stukken door verweerder konden worden teruggevonden in het administratief dossier. Hij is verder van mening dat het gegeven dat de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uiteindelijk negatief werd afgesloten niet automatisch met zich meebrengt dat de medische argumenten niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheden en de buitengewone omstandigheden in het kader van de procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mogen worden gelijkgesteld met de voorwaarden ten gronde in het kader van de procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad. Hij stelt dat verweerder heeft nagelaten in concreto te onderzoeken of de medische elementen als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hij stelt ten slotte dat de medische problemen dienden te worden beoordeeld in het licht van het geheel van de ingeroepen buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt vast dat dit onderdeel van het middel in de eerste plaats betrekking heeft op de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid dat hij op dat ogenblik in legaal verblijf was gelet op zijn hangende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk was verklaard en waardoor hij was gerechtigd op een attest van immatriculatie. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de stellingname in de eerste bestreden beslissing dat een attest van immatriculatie een louter proceduredocument en geen verblijfstitel is.

Daargelaten de vraag in welke mate dit betoog kan worden aangenomen, dient te worden vastgesteld dat het bestuur vermag het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Het bestuur heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het kader waarvan verzoeker in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie negatief was afgesloten op 10 oktober 2016, hetgeen verzoeker niet betwist. Op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing was verzoeker aldus niet langer gerechtigd op een attest van immatriculatie. Bijgevolg blijkt niet dat verweerder ten tijde van het nemen van deze beslissing nog enige buitengewone omstandigheid kon vaststellen omwille van het gegeven dat verzoeker was gerechtigd op een attest van immatriculatie. De Raad stelt ook vast dat het tegen de ongegrondheidsbeslissing van 10 oktober 2016 ingestelde beroep bij arrest nr. 183 340 van 3 maart 2017 door de Raad werd verworpen, waardoor deze beslissing thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Aldus blijkt niet dat verzoekers betoog in casu nog dienstig is en vermag aanleiding te geven tot een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een voldoende actueel belang bij dit onderdeel van het middel, en de ingeroepen buitengewone omstandigheid dat men beschikt over een attest van immatriculatie, blijkt niet.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op een bijzonder lang legaal verblijf en op een privéleven in België, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking dienaangaande in het eerste onderdeel van het middel.

Het is op zich verder niet betwist dat verzoeker in zijn thans voorliggende verblijfsaanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, zich beriep op zijn medische problemen zoals hij deze reeds inriep in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verwees naar de medische stukken en concrete argumenten zoals gevoegd/ingeroepen in deze eerdere aanvraag, waaronder de in België genoten behandeling en opvolging, de risico's bij stopzetting van deze behandeling en opvolging en bij terugkeer naar het land van herkomst en het gegeven dat de psychologische toestand zou zijn veroorzaakt door gebeurtenissen in het thuisland. Verweerder kon aldus vaststellen dat in het kader van de verblijfprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in dit verband geen nieuwe medische stukken werden gevoegd. De motivering die verweerder geeft waarom de medische problemen geen buitengewone omstandigheden vormen, komt er verder in wezen op neer dat deze problemen reeds zijn ingeroepen en onderzocht in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze aanvraag op 10 oktober 2016 als ongegrond werd afgewezen. Verweerder stelt dat verzoeker zich, in deze omstandigheden en "*zonder bijkomende voorgelegde stukken*", niet dienstig kan beroepen op zijn medische problemen om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

In zoverre verzoeker betoogt dat hem niet in redelijkheid kan worden tegenworpen de medische gegevens die zich reeds in zijn administratief dossier bevonden niet andermaal te hebben gevoegd bij zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verweerder de ingeroepen medische problemen wezenlijk niet aanvaardt omdat deze reeds werden ingeroepen en beoordeeld doch niet aanvaard in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in dit verband geen bijkomende stukken of elementen voorlegde. Hem werd aldus niet zozeer tegengeworpen dezelfde medische stukken niet andermaal te hebben gevoegd, doch wel geen nieuwe medische stukken of elementen te hebben aangebracht. Verzoekers betoog dat verweerder eenvoudigweg kennis kon nemen van de medische stukken in het administratief dossier en er aldus geen noodzaak bestond dat hij deze andermaal voegde bij zijn aanvraag, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de determinerende redengeving op basis waarvan de ingeroepen medische problemen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Wezenlijk bestaat de betwisting erin in welke mate medische elementen die ook reeds werden ingeroepen in het kader van een verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog dienstig kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat de vaststelling dat de ingeroepen medische redenen reeds werden ingeroepen en onderzocht doch afgewezen in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volstaat om te besluiten dat deze niet als buitengewone omstandigheid zijn te beschouwen. Verzoeker daarentegen is de mening toegedaan dat het onderzoek van de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschilt van het grondheidsonderzoek in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat in de situatie waarin verzoeker zich steunt op dezelfde medische elementen die hij reeds voorlegde aan het bestuur in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Tijdens de bespreking van het ontwerp van wet die tot de invoering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid, werd eveneens gesteld *“dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen”* (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2478/008, 270*).

Uit artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er is geen uitzondering voorzien voor medische elementen die te licht zijn bevonden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te staven (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd in zijn stelling dat het bestuur niet kon volstaan met een vaststelling dat de ingeroepen medische elementen als dusdanig reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een verwijzing naar de negatieve uitkomst van deze verblijfsaanvraag, of dat het een verder onderzoek diende te doen.

Ook in zoverre verzoeker betoogt dat de ingeroepen medische elementen ten onrechte niet zijn onderzocht in samenhang met de andere ingeroepen buitengewone omstandigheden, kan hij niet worden gevolgd. De Raad zou artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet miskennen door te oordelen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing de eerder aangevoerde medische problemen van verzoeker *“in hun samenhang”* met andere elementen had moeten onderzoeken (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). De Raad merkt in dit verband ook nog op dat inzake het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het herkomstland reeds een individuele beoordeling dient plaats te vinden en in het kader waarvan aldus ook eventuele concrete en reële veiligheidsproblemen aan bod kunnen of dienen te komen. Er kan aldus worden aangenomen dat het te voeren onderzoek in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds voldoende waarborgen inhoudt voor de betrokkene.

In zoverre verzoeker ten slotte nog wijst op een hongersnood in Nigeria kan de Raad enkel vaststellen dat hij een dergelijk gegeven in zijn verblijfsaanvraag niet heeft ingeroepen ter staving van de buitengewone omstandigheden en aldus ook niet blijkt dat het bestuur met een dergelijke ingeroepen omstandigheid rekening diende te houden. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook in gebreke blijft een dergelijk risico in zijn hoofd concreet aannemelijk te maken.

Het tweede onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM gelet op zijn in België opgebouwde privéleven indien hij de aanvraag via de reguliere procedure moet indienen. Hij wijst op zijn grotendeels legaal doch precair verblijf gedurende 7,5 jaar in België en zijn uitgebreid sociaal leven zoals hij dit tijdens dit verblijf uitbouwde, alsook op de door hem gevolgde opleidingen, taalcursussen en inburgeringscursus en zijn regelmatige vrijwilligerswerk voor de kerkgemeenschap. Hij betoogt dat dit als een privéleven in de zin

van artikel 8 van het EVRM dient te worden beschouwd. Hij is in dit verband van mening dat sociale relaties wel degelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM, waar het begrip 'privéleven' het recht omvat op het aangaan van relaties met anderen teneinde zijn eigen persoonlijkheid te ontwikkelen. Daarnaast geeft hij aan het bewijs van zijn sociale integratie wel degelijk te kunnen leveren door het voorleggen van getuigenverklaringen, nu deze wel degelijk het bewijs vormen van het hebben van sociale relaties in dit land. Hij stelt het bewijs van dergelijke sociale relaties niet op een andere wijze te kunnen leveren. Hij betoogt vervolgens dat het ingeroepen privéleven niet afdoende zou zijn beantwoord waar geen – laat staan een concrete en evenwichtige – belangenafweging blijkt, geen redelijke motivering ter zake wordt gegeven en er sprake is van een disproportionaliteit tussen het algemene belang en zijn persoonlijke belangen. Hij stelt dat een zelfs tijdelijke terugkeer een einde maakt aan zijn opgebouwde privéleven alsook de medische opvolging in België en er geen enkele garantie is tot terugkeer binnen een redelijke termijn of zelfs gewoon een terugkeer. Hij voert aan dat de motivering dat de opgebouwde banden met en integratie in België niet kunnen worden vergeleken met de banden die hij heeft met zijn herkomstland gelet op zijn verblijf aldaar gedurende 42 jaar, geen rekening houdt met het werkelijke privéleven dat hij op dit ogenblik heeft in België. Hij stelt dat nu hij reeds meer dan zeven jaar niet meer in zijn herkomstland is geweest de sociale relaties aldaar op dit ogenblik volledig zijn afgebroken en dus onbestaande zijn. Hij is van mening dat niet kan worden verondersteld dat de terugkeer slechts tijdelijk zal zijn, en dit slechts een hypothese is, en dient te worden aangenomen dat deze van onbepaalde, lange en mogelijk zelfs eeuwige duur zal zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op respect voor het privéleven en het familie- en gezinsleven. Verzoeker beroept zich op een in België opgebouwd privéleven.

De Raad merkt op dat verweerder omtrent het ingeroepen privéleven en de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM duidelijk heeft gemotiveerd waarom volgens hem geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij wees er op dat een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied, en het alhier opgebouwde privéleven, om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet wijst op enige disproportionaliteit en niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij wees er hierbij ook op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers partner en hun twee kinderen (geboren in 1998 en 2003) nog steeds in zijn herkomstland verblijven en het ook onwaarschijnlijk is dat verzoeker aldaar geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben, gelet op zijn verblijf gedurende ruim 42 jaar aldaar.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden beslissing niet als dusdanig wordt gesteld dat sociale of zakelijke relaties geen privéleven kunnen vormen of in geen geval van aard kunnen zijn dat deze onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden aangenomen dat verweerder slechts heeft willen aangeven dat 'gewone sociale relaties' in de situatie van verzoeker, met name deze van een vreemdeling die nooit een definitieve toelating verkreeg om in het Rijk te verblijven, er niet toe kunnen leiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM optreedt. De Raad stelt vast dat deze beoordeling in overeenstemming is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zo kan in dit verband worden gewezen op het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008. Het EHRM oordeelde in deze zaak waarin de betrokkene op geen enkel ogenblik was toegelaten tot een definitief verblijf dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo stelde het Hof, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft, stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was.

Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder handelde in strijd met artikel 8 van het EVRM waar deze oordeelde dat in de situatie van verzoeker – met name deze van een vreemdeling die nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen – de gewone opbouw van sociale, waaronder ook zakelijke, relaties geen aanleiding vermag te geven tot het in werking treden van de bescherming vervat in deze verdragsbepaling. Verzoeker maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat de door hem ingeroepen sociale relaties in België verder reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij, in casu, wel de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen doen treden.

Daarenboven benadrukt de Raad dat verweerder wel degelijk ook verder heeft gemotiveerd. Meer bepaald was hij van mening dat een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied, en het alhier opgebouwde privéleven, om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet wijst op enige disproportionaliteit en niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Hierbij werd ook gewezen op de banden die verzoeker nog kan worden geacht te hebben met zijn herkomstland, gelet op de aanwezigheid van zijn partner en kinderen aldaar en waar hij gedurende ruim 42 jaar heeft verbleven voorafgaand aan de komst naar België.

Verzoeker uit in dit verband kritiek op de motivering dat de voorgelegde getuigenverklaringen ter staving van de integratie in en banden met België een gesolliciteerd karakter hebben en niet worden ondersteund door andere bewijsstukken. De Raad stelt evenwel vast dat dit geen determinerend motief betreft (zie onder meer het gebruik van het woord “*bovendien*”). De motieven dat verzoekers partner en kinderen nog verblijven in het herkomstland en hij kan worden geacht aldaar – gelet op een verblijf van 42 jaar – nog andere familieleden, vrienden en kennissen te hebben, dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en dat de terugkeer om via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland de aanvraag in te dienen op zich slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied – en dus van het hier opgebouwde privéleven – betekent en aldus in geen geval enige disproportionaliteit kan worden aangenomen tussen verzoekers belangen en het algemene belang, volstaan op zichzelf reeds om de eerste bestreden beslissing op dit punt te dragen. Het betreft bijgevolg kritiek op een overtollige redengeving die in deze beslissing is opgenomen inzake artikel 8 van het EVRM en waarvan niet blijkt dat deze vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt niet.

De Raad stelt vervolgens, in het licht van de motivering van de eerste bestreden beslissing, vast dat verweerder wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt. Omwille van het gegeven dat het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure slechts een tijdelijke scheiding behelst, er kan worden aangenomen dat verzoeker nog banden heeft met zijn herkomstland en gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM, weerhoudt verweerder geen disproportionaliteit tussen verzoekers ingeroepen privéleven en het algemene belang.

Verzoeker betoogt vervolgens dat deze belangenafweging niet voldoende concreet en evenwichtig is en deze onredelijk is, doch zonder concrete argumenten naar voor te brengen die zulks aannemelijk maken. Hij stelt weliswaar dat er geen enkele garantie is tot terugkeer binnen een redelijke termijn of zelfs gewoon een terugkeer en dat dus niet kon worden gesteld dat de terugkeer slechts tijdelijk zal zijn, doch toont hiermee nog niet aan dat verweerder ten onrechte aangeeft dat de verplichting om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen op zich enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook de door verzoeker zelf aangehaalde rechtspraak van de Raad van State definieert de buitengewone omstandigheden als omstandigheden die de vreemdeling verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om er de formaliteiten te vervullen die nodig zijn voor het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Uiteraard kan verweerder geen garantie geven tot terugkeer, daar dit afhankelijk is van de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag en verweerder bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag hierop niet kan vooruitlopen. Indien verzoeker vervolgens zou worden geconfronteerd met een negatieve beslissing inzake de gegrondheid van zijn aanvraag, staat het hem alsnog vrij hiertegen een beroep in te stellen, zich beroepend op een positieve verplichting voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat verweerder verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet binnen een redelijke termijn zou behandelen. Verzoeker betoogt verder andermaal dat een zelfs tijdelijke terugkeer een einde maakt aan zijn opgebouwde privéleven alsook aan de medische opvolging in België, doch in dit verband merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied het opgebouwde privéleven reeds zou tenietdoen. Indien, zoals verzoeker voorhoudt, er daadwerkelijk sprake is van duurzame banden met België kan worden verondersteld dat deze blijven bestaan bij een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk. Verzoeker toont alvast

het tegendeel niet aan met concrete argumenten. Zo blijkt ook niet dat verzoeker vanuit het herkomstland, via de moderne communicatiemiddelen, geen verdere contacten kan blijven onderhouden met de personen in België met wie hij banden heeft opgebouwd. In zoverre verzoeker verder wijst op de medische opvolging in België, heeft verweerder in zijn beslissing verwezen naar de beslissing tot ongegrondheid die werd genomen in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin werd vastgesteld dat verzoeker kan reizen alsook dat de noodzakelijke medische zorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn herkomstland. Ook door te wijzen op de medische opvolging die wordt genoten in België blijkt aldus geenszins enige disproportionaliteit of kennelijke onredelijkheid. In zoverre verzoeker ten slotte aangeeft dat in de belangenafweging rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat hij is moeten vluchten uit zijn land, merkt de Raad op dat dit niet meer betreft dan een loutere bewering en in de eerste bestreden beslissing werd gewezen op de negatieve afsluiting van zijn asielpcedures. Er blijkt aldus niet dat verzoekers situatie wordt gekenmerkt door een aanvaardbaar vluchtmotief of enige nood aan bescherming die in rekening diende te worden gebracht.

Verzoeker betoogt nog dat geen of onvoldoende rekening is gehouden met het werkelijke privéleven dat hij op dit ogenblik heeft in België. Hij stelt dat nu hij reeds meer dan zeven jaar niet meer in zijn herkomstland is geweest de sociale relaties aldaar op dit ogenblik volledig zijn afgebroken en dus onbestaande zijn. De Raad acht het evenwel nog niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat een persoon wiens partner en kinderen nog verblijven in het herkomstland en die aldaar ruim 42 jaar heeft verblijven nog banden heeft met dit land en aldus een tijdelijke terugkeer naar dit land niet problematisch is, en dit daargelaten de vraag of de banden met België al dan niet actueel sterker zijn dan deze met het herkomstland. Er blijkt niet dat dit een determinerend motief van de eerste bestreden beslissing betreft. Verzoeker beperkt zich thans ook tot een loutere bewering dat hij zijn banden met het herkomstland volledig heeft afgebroken en zelfs voor zover dit het geval is blijkt niet dat hij deze banden in redelijkheid niet opnieuw kan aanknopen, te meer wat de gezins- en familieleden in het land van herkomst betreft. Ondanks een afwezigheid van ruim zeven jaar blijven dergelijke gezins- en familiebanden immers bestaan en verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor waarom hij zich niet langer tot deze gezins- of familieleden zou kunnen wenden.

In het licht van de motivering dat geen disproportionaliteit tussen verzoekers ingeroepen privéleven en het algemene belang blijkt waar het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure slechts een tijdelijke scheiding behelst, er kan worden aangenomen dat verzoeker nog banden heeft met zijn herkomstland en gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM, en gelet op voorgaande bespreking, overtuigt verzoeker niet dat zijn werkelijke privéleven in België niet op voldoende wijze in rekening is gebracht. Het standpunt van verweerder vindt bovendien steun in vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker laat na concrete en overtuigende elementen aan te brengen betreffende zijn privéleven die aantonen dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst in casu alsnog niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht en die aldus ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Het in het algemeen wijzen op een persoonlijke, sociale en professionele integratie en inzet of het wijzen op het hoofdzakelijk legaal karakter van het verblijf volstaat in dit verband niet. Er liggen in casu geen concrete aanwijzingen voor dat een tijdelijke verwijdering om de aanvraag overeenkomstig de immigratiereglementering in te dienen op zich reeds de sociale banden en de integratie teniet zou doen of ernstig zou aantasten.

In zoverre verzoeker nog wijst op het gegeven dat hij actueel beschikt over een grond tot verblijf toont hij dit ten slotte niet aan. De Raad benadrukt dat de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het bestuur reeds was afgesloten ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing en deze beslissing actueel definitief aanwezig is in het rechtsverkeer.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen zijn belangen en het algemene belang. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het verzoeker vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel niet strijdig met artikel 8 van het EVRM en blijkt niet dat in casu concrete elementen voorlagen die een andere beoordeling noodzakelijk maken.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het opnieuw volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Het derde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. In het licht van voorgaande bespreking kan evenmin een miskennis van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat en nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Door te betogen, in een vierde onderdeel van het middel, dat in de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd inzake de ingeroepen buitengewone omstandigheden op zich genomen dan wel in hun geheel en inzake een doorgevoerde belangenafweging, licht verzoeker weliswaar op duidelijke wijze toe waarom volgens hem sprake is van een motiveringsgebrek, doch dit betoog laat de Raad niet toe te begrijpen waarom hij vervolgens ook specifiek het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel miskend acht. De Raad stelt vast dat verweerder op een consciëntieuze wijze de wet toepast en niet blijkt dat hij hierbij is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Een schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS